

Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—"Αν και τὸν Ψύλλον ἀγαπῶ κι' εἶμαι στενός του φίλος, δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο του νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος. Εἶχαν δὲν εἶχαν, Περικλῆ, τοῦ 'φάγαν τὸ κεφάλι μ' ἐκείνη τῆ φρικτῆ ποδιὰ τοῦ φοβεροῦ μπακάλη, και τώρα ψύλλους 'στ' ἄχυρα ὁ δυστυχῆς γυρεύει, και πάλι βασανίζεται για ψήφους κι' ἐξοδεύει. 'Οποῖον ἀκουσμα πικρόν! ὁποία καταδίκη! μαρτύρησε ὁ ἀνθρωπος για τὸ βουλευτικί, και τὸν καιρό του ἀδικα και τὸν παρὰ του χάνει... Τοιαῦτα, φίλε, οἱ ἐχθροὶ τραβοῦν τοῦ Δελτηγιάννη. 'Ελύσσαξαν, ἐρὲ ἀδελφέ, μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις, μ' ἐκείνας τὰς ἐπιτροπὰς και τὰς ἀναστατώσεις. 'Αν ἐρωτᾷς δέ, Περικλῆ, και περὶ τοῦ Πετράκη, ἀπ' τῆ χαρὰ του 'ξέβαψε τὸ μαῦρό του μουστάκι, και ἡ ποδιαὶς του ἀναψαν και ἀνω κάτω τρέχει, πιστεύων ὅτι σίγουρη τὴν ἐκλογὴ τὴν ἔχει, και πάλι ψήνονται ἀρνιά και στήνονται παντιέραις, και πάλι παίζουνε διολιά, νταούλια και φλογέραις.
- Π.—'Αμμέ ὁ πολυθέλητρος Λεβίδης πῶς σ' ἐφάνη;
- Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ! 'στὰ θέληγητρα κανέννας δὲν τὸν φθάνει. Κατὰ τοῦ Ψύλλα ἄγριος τρεῖς ὄραις ρητορεύει, μὲ λύσαν τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς γυρεύει, και ὕστερα, ἐρὲ Περικλῆ, τὴν ψήφον του δὲν δίδει... αὐτὰ τὰ κάνει μοναχὰ τὸ τέκνον τοῦ Λεβίδη. 'Αλλ' ὡς πρὸς τὴν φιλιάν του μὲ κάποιον **Γιαταγάννα**, μὲ κάθε τζάκι παστρικό και κάθε μαλαγάννα, γι' αὐτὸ κακὸ δὲν ἤμπορεῖ νὰ 'πῆ κανένα στόμα, διότι πολιτεύεται και θέλει νάχη κόμμα, και οὕτω πῶς 'στὰς ἐκλογὰς τὴν θέσι του δὲν χάνει, τὴν πέρνει μὲ τοὺς φίλους του και μὲ τὸ **γιαταγάννι**.
- Π.—Εἶναι ἀλήθεια πῶς ζητεῖ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τὴν θέσιν τοῦ Φιλήμονος;
- Φ.— Τὸ ἤκουσα μὲ φρίκην. 'Εκτὸς δὲ τούτου ἤκουσα ἐπιτροπὰς πῶς στέλλει 'στὸν κύριον Πρωθυπουργόν, και ἀπαιτεῖ και θέλει συμφώνως πρὸς τὸ νόμιμον και φιλικὸν καθήκον νὰ διορίσῃ Πρόξενον τὸν κύριον Στεφάνου, τὸν ἐπι πολυθέλητρον... και ἂν αὐτὸ δὲν γίνῃ, εὐθὺς τοὺς Ντεληγιάννηδες διὰ παντὸς ἀφίνει.
- Π.—'Αμμέ ὁ 'Αργυρόπουλος ὁ 'Ανδριος ἀλήθεια πῶς θάβγῃ μὲ τὸν Χοῖδα 'στὸ σβίδο;
- Φ.— Κολοκούθια!
- 'Ο Χοῖδας, ἐρὲ Περικλῆ, τοὺς μάρτυράς του στέλλει, 'Αλλὰ ὁ 'Αργυρόπουλος νὰ κτυπηθῆ δὲν θέλει, και προκαλεῖ τὸν Χοῖδα νὰ ἔλθουν εἰς τὰ χέρια, χωρὶς νὰ ἔχουν μάρτυρας, πιστόλια και μαχαίρια, και τότε εἶναι βέβαιος πῶς ἄμα τὸν ἀρπάξῃ, εὐθὺς μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ 'στὴ γῆ θὰ τὸν τινάξῃ.
- Π.—'Εγὼ θαρρῶ τὸν Χοῖδα πῶς τρέμει ὁ 'Ανδριώτης.
- Φ.—'Ὅσο κι' ἂν ἦσαι, ἀδελφέ, ἀντάμης και ἱππότης, δὲν εἴμπορεῖς και τὴν ζωὴν μ' ἀφέλειαν νὰ παίξῃς, και μ' ἔναν τέτοιο σκοπευτῆ 'στὰ κουτουροῦ νὰ μπλέξῃς. Κι' ἐγὼ ὁσάκις, Περικλῆ, ὁ 'Ρόκος μ' ἀπαντήσῃ, μονομαχίαν ἔξαφνα φοβοῦμαι μὴ ζητήσῃ, κι' ἀλλάξω δέκα χρώματα εὐθὺς ἀπὸ τὸν τρόπο. σταυροκοποῦμαι τρεῖς φοραὶς και πέρνω ἄλλο δρόμο. 'Ἐσὺ τί λές, ἐρὲ Περικλῆ;
- Π.— Κι' ἐγὼ τραβῶ τὰ ἴδια.
- Φ.—Και βέβαια, ἐρὲ μάτια μου, δὲν εἶν' αὐτὰ παιχνίδια. Καὶ μήπως ἤμεθα ἐμεῖς ἱππῶται Γοδεφρεῖδοι, ποὺ τὴν ζωὴν των, κύριε, τὴν εἶχαν σὰν παιχνίδι; Πρέπει νὰ καταργήσωμεν και τὴν μονομαχίαν, διὰ νὰ ζήσωμεν κι' ἐμεῖς οἱ δὲ μὲ ἡσυχίαν.
- Π.—Και ἂν σὲ 'ερίσουν, Φασουλῆ, 'στὸ δίκη σου ἀπάνω;
- Φ.—'Αμείσως θὰ προσποιηθῶ πῶς δὲν καταλαμβάνω.
- Π.—Κι' ἂν σοῦ προσβάλουν τὴν τιμὴν;
- Φ.— 'Ακίνητος θὰ μείνω. Και μόνον διὰ σιωπῆς τὴν ὕβριν θ' ἀποπλύνω.
- Π.—Κι' ἂν σὲ ἀρχίσουν 'στῆς σερκιατῆς;
- Φ.— 'Εγὼ δὲν βγάζω λόγο.
- Π.—Κι' ἂν σοῦ τῆς βρέξουν 'στὰ καλά;
- Φ.— Μετὰ χαρᾶς τῆς τρώγω. Δὲν φθάνει ὁποῦ ἔχομεν τοσαύτας δυστυχίας, ν' ἀκούωμεν και ἀπειλὰς διὰ μονομαχίας;
- Π.—Και τί φρονεῖς, ἐρὲ Φασουλῆ, περὶ βουλής ἐφέτος;
- Φ.—Πῶς πρέπει νὰνε 'στὴ βουλή και κάποιος Περικλέτος, κι' ἄμα κανέννας για καυγὰ τὴν ζωὴν του ἀπλώνη, νὰ τρέχῃ μὲ τὸ ξύλο του και νὰ τὸν μπαγλαρώνῃ διότι ἄλλως, Περικλῆ, ὑπάρχει πιθανότης πῶς και οἱ δύο ἀρχηγοὶ θὰ παίξουν ξύλο πρώτης, και ἀνω κάτω θὰ γενοῦν τῶν βουλευτῶν ἡ φάτσαις...
- Π.—Λάβε λοιπὸν ἐσὺ γι' αὐτοὺς λίγαις κλωτσιαῖς και μπάτσαις.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὴ γραφοῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βράμιας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακειον.

Καφενὲ τῶν «Ἐφ' Ἐφρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, /σαντούρια — και μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.